

הסכרית

ג'סה הייסטינגס

מגנוליה פארקס

ג'סה הייסטינגס

מגנוליה פארקס

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'סה הייסטינגס
מגנוליה פארקס

Jessa Hastings
MAGNOLIA PARKS

Copyright © 2021 by Jessa Hastings
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רוה-שמואל, גלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימור: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימור, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-886 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכבוד גרסת 2018 שרצתה כבר להרים ידיים ולהפוך לפרופסור
להיסטוריה, כי דחייה יצירתית גורמת כאב לב.

לכבוד הגרסה שלכם, שכמעט ויתרה על מה שהייתם אמורים
לעשות, כי יצירה מלווה במחירים רבים.

אבל הנה אנו פה... כמו שאומרת גלנון¹...
אנחנו יכולים לעשות דברים קשים.

בכמה אהבות אנחנו זוכים בחיינו?

על כמה אנשים אפשר לומר שהם שלנו? יש כל מיני סוגים של אהבה בחיים האלה, חלקם יפהפיים, אך לא כולם, חלקם ישנים, חלקם אציליים, חלקם אמיצים. אחרים נטולי כבוד וחלשים, גורמים גם לכם לתחושה כזאת. חלקם לחישה רכה בלילה קודר. חלקם מוציאים מהדעת. מחלקם לא ניתן להתעלם – הם בוערים בתוכך על אש קטנה, לעולם לא כבים לגמרי, אבל זה מפחיד להעז ולהצית מחדש את הלהבות. יש אהבה שניתן להעמיד פנים שלא מרגישים, גם כשאפשר, גם כשיודעים שמרגישים, גם כשהוא הדבר הראשון עליו את חושבת בבוקר, גם כשהוא כמו גפרור שנדלק בחדר חשוך בליבך – כי לאהוב משהו, כמו שאת אוהבת אותו, זו אהבה מייסרת שמניחה סלעים בכיסייך ועצב בעינייך, ואם הזמן לימד אותך משהו, זה שאין לכך חשיבות. בכל מקרה, תאהבי אותו לנצח.

אחת

מאנוסיה

"זה מוצא חן בעיניי." הוא מושך בשמלתי, מגיח מאחוריי. מכנסי ג'ינס שחורים של אמירי ת'ראשר (קרועים במיוחד בכרכיים, כמוכן) נעלי ואנס שחורות וטישירט בשחור לבן של ג'יבנשי.

אני בוהה בדמותי המשתקפת במראת חדר השינה שלו. מטה את ראשי, ממצמצת בעיניי, ומעמידה פנים שאני הבחורה היחידה שהייתה כאן לאחרונה. אני מוודאת שהשרשרת עם הטבעת שלו מוסתרת, שלא יוכל לראות אותה איש מלבדי, ומאחר יותר גם הוא יוכל לראות אותה, ומשטיחה את צווארון הפיטר־פן של שמלת הסאטן הפרחונית שלי באדום, כחול ולבן.

"מיו מיו," אני אומרת לו, לוכדת את מבטו במראה.

אני אוהבת את עיניו.

הוא מהנהן בקור רוח. "בשבוע שעבר שכבתי עם דוגמנית של מיו

מיו."

אני שונאת את עיניו. אני בוהה לעברו לשנייה אחת, בולעת את רוקי כדי לאסוף את עצמי ואז מחייכת בעליצות. "לא מזיז לי." עינינו ננעלות זו על זו ולשנייה, איני שונאת רק את עיניו, אני שונאת את כל כולו – כי הוא מכיר אותי, כי הוא מבין מבעד למילותיי, כי הוא עושה את זה עם כולן מלבדי. הוא מושך בכתפיו באדישות.

הוא, בי ג'יי בלנטיין, הראשון שלי... בכל דבר, האמת. אהבה, זמן,

שיברון לב. הוא הבחור בעל השיער הזהוב והעיניים המוזהבות, על אף ששיערו בכלל חום ועיניו ירוקות. הוא הבחור המהמם ביותר בכל לונדון, כך אומרים – ואני כנראה מסכימה. בימים הטובים שלו. אבל למה אני מסבירה לכם מי הוא? אתם כבר יודעים מי הוא.

"אני יודע שלא מזיז לך." הוא מעביר את לשונו מעל שיניו בהיסח הדעת. הוא עושה את זה כשהוא מרוגז, ואני יכולה לדעת שהוא מרוגז, אבל רוגזו נמשך רק שנייה אחת, ולאחריה עיניו מתרככות, כמו תמיד, למעני.

"היה לך חבר אז, פארקס –" הוא מחפש את עיניי, אך אני לא מאפשרת לו לראותן, אני אוהבת לחשוב שעליו להתאמץ כדי לזכות בתשומת ליבי.

"נכון," אני ממצמצת כשאני אומרת לו שוב: "לא מזיז לי." "כן," הוא נאנח, מזייף שיעמום. "לעטות שריון! נכון?" הוא ממלמל. זה מה שהבחורים אומרים אחד לשני כשהם רואים את הלב שלי מעלה הילוך.

הוא נותן בי מבט נוסף כי הוא יודע שאני משקרת, הלבבות שלנו מתחרים בעינינו ובודקים מי ייכנע ראשון.

אני מתגעגעת אליך, אני ממצמצת בקוד מורס. אני עדיין אוהב אותך, אומרות שפתיו הנפולות של פיו המושלם. שפתו העליונה עבה למדי, כאילו איכשהו הוא תמיד מצליח להיעקץ מדבורים. היו זמנים שנשא את ליבי על שפתו.

"אגב, מתי?" אני שואלת, מסתובבת על עקביי ונעמדת מולו, תופסת בלי רשות את מפרק ידו, מסדרת את החפתים בשרוולי הטלאים של ז'קט הג'ינס השחור שלו, גם של אמירי. אני יכולה להרגיש את עיניו נחות עליי, מתכוננות בי, מחכות שארים את מבטי, וכשאני עושה זאת, החזה שלי כואב, כמו תמיד כשעינינו ננעלות. הכול חוזר לקדמותו. הקלה מכאיבה.

"מה?" ביג' שואל, גבותיו מכווצות והוא בוחן אותי מקרוב. אני תופסת את דש הז'קט שלו, מנסה להחליט אם ייראה טוב יותר כשהוא מכופתר או פתוח. אני מכפתרת את הכפתורים. הוא מזיז את ראשו, עדיין מחפש את עיניי וכשאני מראה אותן, הוא

מרים את סנטרי כדי שאתבונן בו, ומחזיק אותו בין אגודלו ואצבעו המורה.

המרחק הפיזי בינינו מזערי, אבל בכל זאת, עדיין יער צומח בינינו. עצי אורן כה גבוהים של טעויות עד שאיננו מסוגלים לראות מעליהם, נהרות מילים שלא נאמרו, כה רחבים עד שאיננו מסוגלים להגיע לגדה השנייה. אנחנו לא קרובים אפילו למקום בו חשבנו שנהיה, סטינו מהמסלול לחלוטין ואני מרגישה לרגע אבודה ובודדה, אבל לפחות אני אבודה ובודדה איתו. "פשוט תהיתי מתי, זה הכול." אני ממצמצת הרבה. זה עוזר להדוף את הזיכרונות. אני פותחת את הכפתורים. "כי היית איתי רוב הזמן בשבוע שעבר, אז אני ממש לא מבינה מתי היה לך זמן לנאוף עם בחורה מאוד מאוד לבנה, שאישוניה, ללא ספק, רחוקים מדי זה מזה."

הוא מגחך לעברי, משועשע. הוא גבוה, הבי ג'יי בלנטיין הזה. 1.8 מטר.

"מה?" אני מושכת בכתפיי בתמימות. "לבנה להחריד עם עיניים חוצניות משונות זה בבירור הטעם האסתטי המועדף על פביו זמברנארדי."

בי ג'יי מחייך. "היה לך חבר אז, פארקס," הוא אומר לי שוב ואני מתעלמת ממנו כי זאת לא הנקודה.

אני תופסת שוב את הז'קט שלו, מכפתרת אותו מחדש. "אבל הייתי איתך כמעט רוב הזמן, אז אני פשוט לא מבינה, באמת, מתי – את רוצה שאראה לך את היומן שלי?"

"את יומן הסקס שלך?" אני שואלת מייד, אבל תוהה אם עליי להגיד כן בכל מקרה, מן הסתם זה יהיה שימושי עבורי, כך אוכל לתכנן באיזה ערבים בשבוע לחפוף את השיער, וגם אוכל לדעת איפה הוא אמור להימצא באופן כללי, אני רוצה לדעת את זה בכל רגע נתון אבל לא יכולה – בשום מצב – להודות בכך, אז אני פשוט מעיפה בו מבט.

עיניו מתכווצות. "אין לי יומן סקס." אני שולחת לעברו מבט. "טוב, מה שבטוח זה שאין לך יומן עבודה –"

"יש לי עבודה." הוא מגלגל את עיניו.
 "מה, לפשוט את החולצה שלך בשביל מועדון המעריצים שלך
 באינסטגרם?"
 הוא מגרד את עורפו ומחייך בתמימות. "אני רק מנסה לגמור את
 החודש." הוא מושך בכתפיו בשעשוע. "לא כולנו יושבים על 800
 מיליון דולר מגניבים, פארקס."
 "נכון, צודק לגמרי," אני נכנעת. "תגיד, מה שלום האי הקטן
 בבעלות המשפחה שלך ליד החוף של גרנאדה –"
 הוא מלקק את שפתו התחתונה ומחייך. "היית חייבת לומר קטן..."
 – "קטן יותר משלי," אני קוטעת אותו והוא צוחק.
 הוא סורק אותי במבטו מלמעלה למטה, עיניו משוטטות עליי, כפי
 שפעם נהגו ידיו לעשות – הוא נושם בחדות, נושף את אהבתו אליי
 החוצה – מעביר את מבטו ממני אל בבואתו במראה. הוא מעביר את
 ידיו בשיערו. "אז איפה אנחנו בסוגיית הכפתורים?"
 אני פותחת אותם שוב והוא מציץ לעברי, חיוך משועשע על
 שפתיו.

"תמיד מנסה להפשיט אותי..."
 אני מגלגלת את עיניי, אך הלחיים שלי מאדימות. "היית מת."
 אני לוקחת את תיק הצד לה צ'יקיטו של ז'קמוס בצבע כחול-
 שמיים מעור נובאק מהמדף הרביעי בארון התיקים שלי.
 "באמת הייתי מת," הוא מודה ואז בוחן את גופי. "יש לך כפתורים
 שצריך לפתוח?"
 אני נותנת לו מכה קלה וצוחקת. "לך תזדיין."
 "בואי." הוא תופס את צווארי בזרועו ומושך אותי לעבר הדלת.
 "אנחנו נאחר."

"אז, פארקס," בי ג'יי שואל, בחיוך קטן ועיניים מכווצות, "מה הדבר
 שהכי עצבן אותך השבוע?"
 "השבוע?" אני מזעיפה את מצחי. אנחנו יושבים ליד שולחן
 בהרכב המנצח, עם החברים הכי קרובים שלנו, ובכל זאת, לפעמים
 משהו קורה, כל העולם מחשיך ואנחנו יכולים לראות רק זו את זה.

"טוב," הוא מושך בכתפיו. "אני יודע מה תמיד הכי מעצבן אותך." אני מקשיתה את גבותיי. "באמת?" הוא מהנהן ואני מתופפת באצבעותיי על השולחן, ממתינה. "תאיר את עיניי?" אנחנו נמצאים באנאבל, ובפעם הבאה שתהיו שם, אני ממליצה במיוחד על בקבוק יין רוזה דום פריניון משנת 1995.

אבל זה לא מה שבי ג'יי שותה. הוא שותה נגרוני. תמיד נגרוני, אלא אם מדובר בלילה מבאס, ואז הוא ילך על דון ג'וליו משנת 1942. "הדבר שהכי מעצבן אותך בעולם... כשבחורות אחרות מקדישות לי תשומת לב. ברור." פיו משתרבב קלות, כאילו אומר, "זה המצב." אני מזדעפת ומנידה בראשי בנחרצות. "לא. זה... אפילו לא קרוב." אבל זה נכון, והוא צודק לחלוטין, במאה אחוזים.

הוא מגלגל את עיניו, מתעלם מהשקר. "אז השבוע, תמשיכי –" "בחורות שמצהירות באינסטגרם שהן לא מאופרות, כשברור מאליו שהן לא מאופרות באינסטגרם –"

"אהה," מצטרפת חברתי הטובה, פֵּיילִי בליית'. "אני שונאת את זה!" היא מסיטה מאחורי אוזנה קווצת שיער בצבע בלונד פלטינה ואפה הכפתורי והקטן מתכווץ בתסכול. "מה הן רוצות מאיתנו, צל"ש?"

אני שולחת לעברה מחווה של "תודה רבה לך" לפני שאני ממשיכה.

"אני לא מבינה למה צריך להתגאות בהזנחה מכוונת?" "אולי קצת קונסילר?" מציעה פיילי. "איזה סומק קרמי נחמד." "אהה, מה זה, שרלוט? את לא מאופרת היום?" אני זורקת שאלה לחלל החדר, מבלי להתכוון למישהו במיוחד. "כן, אני יודעת – זה ברור להחריד שנוולדת יפהפייה לכל מי שניחן בחוש הראייה." בי ג'יי מעביר את לשונו על שיניו הטוחנות, בזמן שהוא מחייך. כעת הוא מגחך, מניד בראשו.

"לא כולם מתעוררים ונראים כמו איילה מאוירת, פארקס –" "אני... אני מהססת. "זה – זו אמורה להיות מחמאה?" "לגמרי." הוא מהנהן.

"נו, בואו," אומר הנרי בלנטיין, החבר הוותיק ביותר שלי

בעולם. מבחינת המראה הוא דומה מאוד לאחיו המבוגר יותר, יש לו שיער חום וחיוך שיכול להכניס אותך להיריון, אבל במקום העיניים הירוקות של בי ג'יי, יש לו עיניים כחולות, ולפעמים הוא מרכיב משקפיים, אף שכולנו תוהים אם הוא בכלל זקוק להם. הוא מתערב בשיחה, "כולנו יודעים שבמבי הייתה אחראית על ההתעוררות המינית של בי ג'יי."

"איכס, במבי הוא בן," מצהיר כריסטיאן המס, שהמבטא המנצ'סטר שלו בולט כמו תמיד כשהוא משועשע. בעבר יצאנו פעם אחת, כריסטיאן ואני. סוג של. לא היינו אומרים ככה עכשיו, אבל זה קרה, אני חושבת. וזה היה גרוע. גרוע בשבילי, גרוע בשבילו (גרוע במיוחד בשבילו), גרוע בשביל ביג' (גרוע במיוחד במיוחד בשביל ביג') – למעשה, גרוע בשביל כולם.

אבל הוא יפהפה, כריסטיאן. שיער זהוב, עיני אגוז, פה דשן. כמעט מלאכי – במראהו, לא בהתנהגותו. בהתנהגות שלו הוא מפחיד, האמת. אני מנסה לא לחשוב על זה, על מה שהוא ואחיו עושים... הם חושבים שאני לא יודעת. אבל אני יודעת. אני יודעת הכול על הבחורים האלה שלי.

הנרי ובי ג'יי נראים שניהם מבולבלים ומוטרדים מהתגלית של כריסטיאן.

אני מעיפה לעברו מבט מהיר ונפנית חזרה לביג'. "אז אם אני איילה, מה אתה?"

"זאב," הוא עונה בלי להתבלבל.

אני מגלגלת את עיניי. "מהסוג הבורד?"

הוא מניד בראשו, והמבט בעיניו נעשה רך, באופן לא מותאם למצב של ישיבה ליד שולחן מלא באנשים שאנחנו מכירים בתוך חדר מלא באנשים זרים. "מהסוג שמוצא ביער איילה, שלא יכולה להגיע למדף העליון בארונות התרופות שלה, או להחליף שמן במכונית בכוחות עצמה, או –"

"היא נשמעת כמו איילה מפותחת מאוד," הנרי לוחש לאחיו.

"טוב, מה שבטוח זה שהיא איילה מתוסבכת," בי ג'יי אומר לו ואני

מזעיפה את מצחי. הוא מחייך.

"ללא הזאב, האיילה כנראה לא הייתה מצליחה ללכוש את השמלה שהיא לובשת." בי ג'יי מניד בראשו לעברי. "והיא גם לא הייתה אוכלת מאז 2004 – אז הזאב נשאר בסביבה מטוב ליבו."
 "אני חושב שזאבים אוכלים איילות," הנרי זורק כלאחר יד.
 בי ג'יי מגלגל את עיניו, ואני מודאגת שמא הנרי צודק.
 פְּרִי לֹדְקָן – שיער חום מוחלק לאחור, עיניים חומות גדולות, חיוך גדול עוד יותר, עצמות לחיים בולטות ומקסים לגמרי, מדהים באופן כללי, מניד בראשו מהעבר השני של השולחן. "הנרי מבוכלב. במבי התחיל את ההתעוררות המינית שלי. אצל בי ג'יי זאת הייתה אריאל –" הוא מחווה לעבר חזהו. "חזיית הצדפים. הוא חולה על ציצים."

בלי משים, אני מציצה למטה אל החזה שלי, וכשאני מרימה את מבטי, בי ג'יי מסתכל עליי. הוא שולח לי קריצה קטנה ומגחך.
 אני עושה כמיטב יכולתי לא לעלות באש על המקום.
 "אז," בי ג'יי רוכן לעברי, מסיר ריס בלתי נראה, שאינו נמצא על פניי... מנצל כל תירוץ לגעת בי, למען האמת. "שנינו יודעים מה הדבר שבאמת מעצבן אותך" – אני מנסה לא לחייך לעברו – "אבל מה הדבר שבכאילו הכי מעצבן אותך בעולם?"
 אני מנסה לא לחייך לעברו. "אתה יודע גם את התשובה לזה."
 "גם?" הוא זורח, אני מגלגלת את עיניי. הוא משתהה רגע כדי לחשוב. "שושנים ונוריות באותו זר פרחים?"

אני מהנהנת פעם אחת. "פאקינג רוחה. חסר טעם לחלוטין."
 הוא צוחק מעמקי גרונו ואני אוהבת שהוא צוחק מהדברים שאני אומרת, אני רוצה לגרום לו לצחוק לנצח אבל לא יכולה כי הוא הפר את הנצח הזה, ולמרות זאת, עליי להיאבק בדחף לנשק אותו. ג'ונה המס, אחיו הגדול של כריסטיאן, מותח את זרועותיו מעלה מהעבר השני של השולחן – הוא תמיד לבוש בשחור. ז'קט ג'ינס שחור, טישירט שחורה, ג'ינס שחורים, נעלי קונברס שחורות אבל מבפנים הוא זוהר – בלי כל קשר לאופי המסוכן של עבודתו. שיערו יכול היה להיות בלונדיני, אבל אני חושבת שהוא חום, ועיניו יכלו להיות ירוקות אבל אני חושבת שהן חומות, או אולי בצבע אגוז? כל התווים

שלו חדים: לסת חדה, אף חד, לשון חדה. איתי הוא לא משתמש בה, כי אני המועדפת שלו.

ג'ו מטה את ראשו לעברי. "היא שוב מדברת על מונטי פייתון?"
 בי ג'יי מניד בראשו לעבר החבר הכי טוב שלו כשאני מרימה את אפי, בתחושת מרמור.

"זה כתם על פני הקולנוע הבריטי, ואני לא מוכנה לשמוע על כך אף מילה נוספת."

"אז אני יודע במה אנחנו נצפה הלילה." ביג' קורץ.
 "כן." אני שולחת אליו מבט. "גם אני. אתמול כלילה השארנו את ג'ק באוור במצב מאוד מסוכן."

ג'ונה מנופף בידו, ואז מושיט אותה כדי לקחת את המשקה שלי.
 "המניאק המסכן הזה תמיד נמצא במצבים מסוכנים..."

הוא טועם את הקוקטייל, הבעת גועל עולה על פניו. מתוק מדי.
 הנרי ממרפק את אחיו. "אתמול כלילה?" הוא שואל בקול נמוך –
 הם חושבים שאני לא יכולה לשמוע אותם. "אז, כמה לילות השבוע?"
 "כל ערב?" עיניו של בי ג'יי מתכווצות. "איך זה נוגע לך?"

הנרי זוקר גבה. "אתה מתמודד טוב עם הפרידה שלה ממך..."
 הלסת של בי ג'יי נדרכת בהגנתיות. "היא מתמודדת טוב."
 הנרי שולח לעברו מבט. "כי נשארתי לישון אצלה כל לילה השבוע?"

בי ג'יי מתריס. "נשארתי לישון כל לילה בשבוע שלפני כן, כשעוד לא נפרדו, אז –"

"לא בכל לילה," התערבתי. "רק בשלושה מתוך שבעה."
 שניהם מסתכלים עליי, קצת מופתעים, כאילו שכחו שהם מנהלים את השיחה היישר מולי.

"ארבעה," בי ג'יי לוחש כך שרק אני אוכל לשמוע אותו, הפנים שלנו כל כך קרובות עד שאני חוטפת סחרחורת ונשימתי מתמזגת עם רסיסי ליבי השבור.

ארבעה? לא פלא שברוקס קאלוויי זרק אותי.
 אני לא יודעת למה זה מכאיב לי, אבל זה מה שקורה. כמו חץ.
 העניין הזה של ארבעת הלילות?

הוא הגבר היחיד שאי פעם התאבלתי על אוכדנו, האהוב היחיד שאי פעם אהבתי.

אני לא לגמרי מודעת למעשיי כשאני קמה מהשולחן בתחושת ערפול – מסוחררת ומלאת חרדה – אבל אין לי התקף חרדה, כי אין לי כאלה, הם נועדו לאנשים שלא נמצאים בשליטה על חייהם, ואילו אני בשליטה מלאה על הכול, ממש על הכול, במיוחד על ליבי. זה בא והולך בגלים, האבל על אוכדנו. מרים את ראשו בזמנים מוזרים, במקומות משונים.

לדוגמה, שלוש שנים אחרי מה שקרה, כשהיינו במלון דורצ'סטר והוא ישב לצדי, בז'קט האמירי שלו, שבחרתי בשבילו שעה קודם לכן, כל כפתוריו היו פרומים, כמו המוח שלי בכל פעם שהוא בסביבה.

חשבתם שאני מדברת על החבר שלי מלפני שבוע?

כמה טיפשי מצידכם. אופטימיים כל כך לגבי יכולתי לשחרר את הספינה הטובעת, שליבי קשור אליה בשלשלאות.

"זאת מגנוליה פארקס?"

"איפה החבר שלה?"

"היא פה עם בי ג'יי בלנטיין?"

"הם שוב ביחד?"

"הם תמיד ביחד."

"אין לה חבר?"

"אני אוהבת את השמלה שלה."

"אני שונאת את השמלה שלה."

"הם שוב מזדיינים?"

אלה חלק מהדברים שאני שומעת כשאני מפלסת את דרכי לשירותים, מנסה לא להתעלף לפני שאגיע לשם.

העניין הזה של ארבעת הלילות – לא בגלל זה ברוקס קאלוויי ואני נפרדנו, דרך אגב. ברוקס לא יודע את זה. או אולי כן, כנראה שכן, עושה רושם שכולם יודעים עליי יותר משנדמה לי. לברוקס לא אכפת. מעולם לא היה לו אכפת. בצורה בוטה ביותר ותחת מעטה סודיות, ניהלנו מערכת יחסים בעלת יתרונות הדדיים, קאלוויי ואני.

הייתי כרטיס הכניסה שלו לחיים שלא ממש נולד לתוכם, הוא

היה קו ההגנה האחרון שלי. הטעיה ענקית ותחבולה קלושה כדי להסביר למה בי ג'יי ואני לא יחד, בעוד שבי ג'יי ואני בעצם כן. משהו להתחבא מאחוריו ומישהו להתקשר אליו כאשר אי אפשר יותר למלא את החלל בחברות אמיצה עם החבר הכי טוב שלי, חלל שנוצר בתוכי כי אהבתי אותו.

אני בוהה בעצמי במראה בשירותים, מסיטה את שיערי הכהה מאחורי אוזניי, ומושכת בכפייתיות בעגילי החישוקים מזהב ופנינים של מיזוקי. אני מרטיבה מגבת נייר. מצמידה אותה ללחי השזופות מהרגיל, כי בי ג'יי ואני בילינו כמה ימים במפרץ פנטל, ומחשבותיי לא מפסיקות להתרוצץ כי הוא לא היה איתי בשבוע שעבר רק שלושה לילות מתוך שבעה, ועדיין הצליח למצוא זמן לדוגמנית של מיו מיו? איפה נפגשו? האם הייתי שם בזמן הזה? כמה פעמים, אני תוהה? ואיפה הם עשו את זה? בבית מלון? בבית שלו? איזה מהם? בטוח שלא אצל הוריו כי אימא שלו הייתה הורגת אותו. הבית שלו עם ג'זנה? האם הייתה שם אחריי? האם הוא החליף מצעים? הרעיון של לישון במצעי הסקס של בי ג'יי מעלה דמעות בעיניי בדרך שאיני מבינה, אבל בהחלט מוכרת לי בשלב הזה, זה קורה כל הזמן. זה מה שהוא עושה. נשים אחרות.

אגב, אנחנו לא ישנים יחד – למרות מה שקראתם בעיתונים. אתם לא צריכים להאמין לכל מה שאתם קוראים ברשת, אבל אתם יכולים להאמין לזה: פעם, בי ג'יי בלנטיין היה אהבת חיי.

הוא כבר לא. ונכון לעכשיו, זה כל מה שאתם צריכים לדעת.

"את בסדר?" פיילי מופיעה מאחוריי במראה.

"אמממ?" אני מסתובבת. "כן. בסדר גמור."

גבותיה מתכווצות והיא אינה מאמינה לי. "זה בסדר גם אם לא, את יודעת," היא אומרת.

"אני יודעת," אני מושכת בכתפיי בקלילות. "רק נפרדנו – לוקח

זמן להתרגל לזה –"

"התכוונתי לדוגמנית של מיו מיו."

היא שולחת לעברי חיוך אוהד וחסר אונים. "פרי?"

אני מזעיפה פנים עוד יותר. "איך הוא יודע?"

פיילי נראית חסרת אונים. "מי שזו לא תהיה, היא מסתנוורת לאורך –"

אני מדחיקה את מבטי ממנה ומביטה שוב בהשתקפותי. "ברור," אני אומרת בזעף. "העיניים שלי בעצם עשויות יהלומים."
פיילי מדחיקה חיוך.

"ממילא לא אכפת לי," אני אומרת ומנידה בראשי.
ברור שהיא לא מאמינה לי. פאק.

אני שולפת שפתון אפרסק מושלם מתיק הקלאץ' העשוי עור בטקסטורת קרוקו עם סוגר הגולגולת, פרי עיצובו של אלכסנדר מקווין; השפתיים האפרסקיות המושלמות, מדגישות את צבע עורי הכהה וגורמות לעיניי הבהירות לבלוט למרחקים.

"הביטוי הזה" – בי ג'יי בלנטיין אוהב את עיניי כשאני מאפשרת לו – "לקוח מהמאה השבע-עשרה, הידעת? כאשר תפקיד שוליית האומן היה רק להחזיק את הנר בשביל האומן ולהאיר על עבודתו." החברה הכי טובה שלי נותנת בי מבט ידעני; פניה מתרככות והיא נראית עצובה בשבילי, אני שונאת שאנשים נעצבים בשבילי, אבל היא אחד האנשים שאני שונאת את זה אצלם הכי פחות.
היא לוקחת את ידי, מוציאה אותי מהשירותים ואנחנו נתקלות ישר בבי ג'יי.

"הי." הוא שולח לעברי חיוך גדול ומשונה.

אני שולחת לעברו מבט מוזר. "היי?"
הוא משלב את זרועותיו מעל חזהו, וחוסם כבדרך אגב את דרכי.
"מה את עושה?"

אני מסתכלת על המרווח בינו ובין פיילי, מבולבלת. "חוזרת לשולחן?"

הוא מהדק את שפתיו. "לא." הוא מניד בראשו לעברי, כאילו הייתי טיפשה. "לא. בואי נחזור לשירותים." הוא מתחיל לדחוף אותי לאחור.

"מה אתה –" פיילי מתחילה לומר. "אהה." היא מפסיקה. היא רואה משהו שאני לא רואה. "כן. לשירותים."

בי ג'יי מהנהן לעברו. "האם... את... ראית... את מייבשי הידיים של דייסון שיש להם כאן בשירותים?" בי ג'יי שורק. פיילי מהנהנת בהתלהבות. "וואו."

"כן," אני מהנהנת לעברו, כאילו הוא משוגע. "ראיתי. כרגע, למעשה." אני מעיפה בו מבט. "יש לך כאלה בבית שלך."

"כן," הוא מהנהן. "קצת מוזר, לא? לדאוג שיחליפו אותם?" "טוב, כלומר, בעצם, כן, אם לא אכפת לך כי הם קצת רועשים, ולג'ונה יש שלפוחית שתן ממש קטנה – הוא מתעורר ארבע פעמים בלילה ואני יכולה לשמוע אותו דרך הקירות. וגם, באופן אישי, אני מעדיפה את המגבות החד-פעמיות האלה מכותנה, אבל אפשר לדבר על זה כשנחזור לשולחן, כי אם כבר העלנו את הנושא יש עוד כמה דברים בחדר האמבטיה שלך שהייתי שמחה להחליף –"

בריוק אז אני קולטת את החבר שלי לשעבר, עד לפני שבוע, מחזיק ידיים עם בחורה שמעולם לא ראיתי, במרחק כמה שולחנות מאיתנו.

"מה לעזאזל?" אני אומרת בקול רם יותר ממה שהתכוונתי. אני מוצאת את עצמי עושה את דרכי אליו לפני שאני מבינה שאני עושה זאת. כמו עש מזוכיסטי שעף לעבר להבה מטופשת. ברוקס קאלווי מרים אליי את ראשו עם מבט מופתע בעיניו הגדולות והמטופשות.

"מה אתה עושה פה?" אני שואלת, ידיי על ירכי. "אממ." הוא מעביר את מבטו ממני לבחורה שאיתו. "אוכל ארוחת ערב?"

אני מעיפה מבט מהיר לעבר הבחורה שלי. "היי, אני ממש מצטערת, אני מגנוליה –" ואז אני מסתכלת על ברוקס. "ומה זה לעזאזל?" אני שואלת, כשידיי על ירכי. "אתה כאן עם בחורה אחרת?" הפרידה שלנו עדיין לא התפרסמה בדפי הרכילות של החברה הגבוהה, והוא כבר יוצא לדייט עם אישה אחרת?

"כן," הוא מהנהן ומזדקף בכיסאו. "מה לעזאזל!" אני כמעט רוקעת ברגליי מרוב כעס. "זו ממש גסות רוח."

מבטו חולף על פניי ומתמקד בבי ג'יי, שעומד ממש מאחוריי. הוא

מעיף בבי ג'יי מבט מהורהר ושולח לעברי מבט ממושך. "באמת?" הוא ממצמץ בעיניו. "שלום בי ג'יי."

בי ג'יי מהנהן פעם אחת, מחייך חיוך לחוץ. הוא מעולם לא היה מעריץ דגול שלו. "קאלוויי."

"אממ, אני אומרת, נדה בראשי בחוסר אמון. "סליחה, אבל רגע, אנשים חושבים שאנחנו עדיין יחד. אתה פה עם בחורה אחרת. "נכון. אבל את לא נמצאת פה עם גבר אחר?"

"אני נמצאת פה עם כמה גברים, "אני מבהירה לו.

"בהחלט עדיף. "הוא מהנהן, אבל אני לא חושבת שהוא כן.

"אני פה עם החברים שלי."

"את פה עם בלנטיין, "הוא אומר לי במבט שגורם לי לתהות האם היה פחות מרוצה מהסידור שלנו משחשבת. הוא מכחך בגרונו.

"בכל מקרה, זאת היילי –"

"הוא עושה מניקור, את יודעת, "אני מזהירה אותה. היילי מתבוננת בו, במבט לא בטוח.

"מניקור של גברים, "קאלוויי מבהיר.

"זה אותו הדבר –" אני מתחילה לומר.

"זה לא! "הוא קוטע אותי. "זה לא אותו הדבר!"

אני מנידה בראשי. "זה שיוף של הציפורן ומירוק שלה –"

"ולק שקוף בקצה, "אומר ברוקס במשיכת כתפיים תמימה. "למה אתה בכלל צריך לק בקצה?" אני ממצמצת לעברו. "ציפורניים שבירות."

"אהה, "אני מזייפת קריאת התפעלות. "סקסי."

הוא מגלגל את עיניו לעברי. "היילי ואני התראינו בשלושת או ארבעת החודשים האחרונים."

אני בוהה בו לכמה שניות. "אנחנו יצאנו רק חמישה חודשים."

קאלוויי מהנהן בעלזות.

"נו, באמת, גבר, "בי ג'יי אומר ומזעיף את פניו.

ואז קאלוויי קופץ ממקומו, כאילו חיכה להזדמנות הזאת. "אז מה אתה הלילה, כלב השמירה שלה או החבר שלה?"

בי ג'יי זז קצת לפניו ושולח לעברו חיוך קפוץ. "אני כל מה שהיא צריכה שאהיה."

"אהה," ברוקס מהנהן בקור. "אז אתה הכלבה שלה." ראשו של בי ג'יי נסוג לאחור, מופתע. "אתה רוצה לצאת החוצה? ביג' פוסע לעברו, נחשול עצבים שוטף את ברוקס. אתם לא רוצים להיות בצד הלא נכון בעימות עם בי ג'יי, בטח ובטח כשהריב קשור אליי. לדברי ג'ונה, בכל הנוגע אליי, הוא לא רואה דברים בצורה ברורה. אני מניחה את ידי על חזהו של בי ג'יי, מנסה להרחיק אותו בעדינות אבל הוא צועק מעל ראשי, "רק תנסה אותי –" בי ג'יי אומר לו. "יא חתיכת חרא."

"וואו." אני מנידה בראשי לעבר שניהם, קולטת את מה שקורה בחדר, מתבוננת בטלפונים הנשלפים החוצה. ולמען האמת, אני לא ממש יודעת מה התוכנית של קאלווי – מטורף מצידו להקניט אותו.

"בוא תגיד לי את זה בפנים!" הוא קורא לביג' ומשהו בעמידת הקרב שלו מזכיר לי את האריה הפחדן מ'הקוסם מארץ עוץ'.

ברוקס קשישא הוא קצת רכרוכי, ובעוד שאינו באמת מנופף באגרופיו באוויר ואומר "קדימה, שלוף אותם," זה נראה כאילו הוא מתכוון לכך. לעומתו בקסטר ג'יימס בלנטיין, יכול היה להיות כל דבר, משחקן רוגבי ועד מחסל מקצועי – אני לא מצליחה להבין למה ברוקס מנסה לריב איתו, ההתרחשויות גורמות לי תחושת אי נוחות. גם לא מתאים לי שבי ג'יי יחטיף מכות למישהו בשבילי. שוב. לא מתאים לי שזה יתנוסס בכותרות של חדשות הבוקר. שוב. לא מתאים לי שידברו עלינו, עליי. לפעמים התקשורת לא מתייחסת אליי יפה. "כבר אמרתי לך את זה בפנים הדפוקות שלך, יא שמוק אחד," בי ג'יי צועק, כשמצלמות מבזיקות מסביב וכמה מלצרים עצבניים נעמדים בסמוך אלינו.

"מצחיק שאתה מציין את זה, אתה יודע מי אהב את השמוק שלי?" קאלווי מתחיל לומר במבט זחוח והלסת שלי נשמטת.

עיניי מתכווצות כשאני מצביעה עליו. "שלא תעז לומר את –" לבי ג'יי יש כעת מבט בעיניו – ומדובר במבט רע. אני יודעת שזה מבט רע כי הבחורים האחרים מקיפים אותנו לפתע.

אני כבר יכולה לראות את הכותרות: "בלנטיין נעצר בדורצ'סטר",

"הבנים הולכים מכות על פארקס!", "מגנוליה פארקס אוהבת שמוקים" (זה יופיע בצהובון הסאן). שמו של ברוקס אף פעם לא מופיע באמצעי התקשורת בלעדדי, אולי בגלל זה הוא מתנהג ככה? אכפת לו מהדיווחים באמצעי התקשורת. בי ג'יי נותן בברוקס מבט ממושך, מאתגר אותו לסיים את המשפט שלו.

זה נותר תלוי באוויר. ולחלקיק שנייה אני מקווה שלקאלווי יש את השכל לקחת את דבריו בחזרה –
"היא אמרה את זה." ברוקס מצביע עליי.

"זה לא מדויק לחלוטין!" אני מודיעה בקול לכל החדר, כי נראה לי שזה החלק שהכי חשוב להבהיר. "לא נכון! זה, זה, אני מצטערת לומר, זה מדהים אותי, אם להיות כנה איתך." אני שולחת לבחורה החדשה מבט מתנצל.

"ראיתי אותו," היא אומרת לי.

"ברור שראית." אני מהנהנת לעברה פעם אחת. "תנחומיי."

"היי," ברוקס מזעיף פנים.

אני מתעלמת ממנו ונפנית לעבר בי ג'יי. לסתו קפוצה, אגרופיו קפוצים, והוא מוכן ומזומן להגן על הכבוד שלי בכל רגע נתון.

"בוא נלך," אני אומרת לו אבל הוא לא זז.

מבטו של ביג' חולף מעליי לעבר קאלווי, ואני אוחזת את פניו בידיי, מסובכת אותן לעברי, מתעלמת מהבזקי המצלמות המתקתקים סביבנו, ולשנייה לא אכפת לי אם הדיילי מייל יכתבו ידיעה עלינו כי בכל מקרה, הכול זיבולי שכל. הכול זיבולים. הם רק רוצים להכפיש. אני רואה רק אותו מולי.

אני מחפשת את עיניו.

אני מוצאת אותן, והן מתרככות באותו הרגע.

"קח אותי הביתה, ביג'," אני אומרת לו עם עיניים שהוא לא יכול להתעלם מהן. "לג'ק יש פצצה לנטרל."

הוא לוקח את ידי בידו, מנשק את גב ידי. "זין על דיוויד פאלמר. באורך לנשיאות."

שתיים

בו ע"ו

אבא שלי עומד להתחרפן. המוניטין של אדם זה הכול, הוא נוהג לומר. קל לו להגיד את זה כי לו יש מוניטין טוב. אני לא יודע מה המוניטין שלי בימים אלה, אבל אני די בטוח שאבא שלי לא יתלהב ממנו. "עוד מריבה, בי ג'יי?" הוא ישאל.

אני לא אוציא הגה, בזמן שאגלגל את עיניי. "כמה מריבות אתה צריך לפני שתבין שמאוחר מדי. את מגנוליה איבדת כבר מזמן." זה מה שהוא יגיד לי מחר בבוקר. כנראה בהודעה קולית כי אני לא חוזר הביתה הלילה.

אני לא יודע איך הוא יודע שאיבדתי את מגנוליה, לא שהיא איבדה אותי – אבל הוא צודק. הוא לא יודע שהוא צודק; הוא פשוט הניח שהוא צודק, מה שמעצבן אותי במיוחד כי האיש פשוט צודק. אבל אני רגיל לזה. רגיל לצדקנות שלו וגם להודעות הקוליות הארוכות שלו, המלאות בעצות חכמות, המבוזבות עליי, מעולם לא ביקשתי אותן ממנו, ולמרות זאת, הוא מרגיש חובה לחלוק אותן איתי. נראה לי שהוא היה מעדיף שאהיה מישהו אחר. מוצלח יותר, או משהו כזה. פארקס אומרת שזה לא נכון, שההורים שלי אוהבים אותי בטירוף – מה שנכון – אבל זה לא אומר שאבי לא מעדיף שאהיה אדם מוצלח יותר. כלומר, לעזאזל – גם אני הייתי רוצה להיות אדם מוצלח יותר. ההודעה הקולית הזאת שהוא ישאיר לי – זה מה שתמיד הוא

אומר אחרי כל מריבה שיש לי איתה. הם ממש אוהבים אותה. זו הנקודה – זה לא בגלל שאני אוהב אותה והיא מי שהיא, אלא בגלל שהיא המשפחה שלי. הם כולם המשפחה שלי. פנימיות עושות לך את זה – גורמות לך ליצור משפחה משלך – ואם אני אוהב אותה או לא, היא בכל מקרה שלי.

ולמען האמת, אתם יודעים מה? מכל הסיבות הטיפשיות בגללן נקלעתי למריבות לאורך השנים, ההצהרה הפומבית של החבר הדפוק לשעבר של פארקס במלון דורצ'סטר, שהיא אוהבת את הזין שלו, הייתה סיבה טובה מספיק.

מבחינה טכנית אפילו לא נאבקתי בו.

לאמצעי התקשורת ולמדיה החברתית זה לא יפריע; הם בכל מקרה יכתבו שזה מה שעשיתי.

פארקס אמרה שהיא תתקשר בבוקר לריצ'רד דנן, ותדאג לרסן את מה שייכתב עלינו במגזין טאטלר.

המכוננית עוצרת ליד הבית שלה בהולנד פארק.

"בית קטן, צנוע ומבודד של עשרה חדרים בהולנד פארק," שמעתי אותה מסבירה למישהו בשבוע שעבר. "נכון שיש בריכה מקורה, אבל אין בריכה חיצונית וזה חבל, אבל אנחנו מסתפקים במה שיש," היא אמרה בעגמומיות למוכרת בחנות, שלא שאלה אותה בכלל לגבי הבית שלה. אנחנו עוברים דרך הדלתות השחורות הכבדות, שמיליון פעמים נישקתי אותה עליהן, ואני לא יכול להימנע מכך – ממה שהבית הזה עושה לי – אהבתי אותה בכל פינה בבית הזה. הפשטתי אותה בכל חדר. הבית הזה הופך אותי לנמושה מזורגגת. אני נתקף גלי נוסטלגיה על סטרואידיים בתוספת כמויות מטורפות של אוקסיטוצין בכל פעם שאני עומד במבואה הזאת – חיים שלמים מלאים בזיכרונות כאשר אני מתכונן בה יורדת בגרם מדרגות השיש המפותל, ליבי הולם בגרוני, היא בזרועותיי...

כשאוהבים מישהי כמו שאני אוהב אותה זה קצת דופק לך את המוח. כשאתה מפשל כמו שאני פישלתי זה גם דופק אותך קצת.

היא סוגרת את הדלת הקדמית באיטיות ובשקט, אצבעה מוצמדת לפיה, והיא מהסה אותי בדממה.

"למה את משתיקה אותי?" אני לוחש אליה, הפה שלי קרוב לאוזנה יותר מהנדרש, אבל נמצא בדיוק איפה שאני רוצה שיהיה. "כי אם נעיר את מְרִסְאֵלִי, היא תצרח עליי שהבאתי אותך הביתה – "אהה". אני מהנהן באדישות, מתעלם מתחושת האגרוף בבטן, כיוון שהמבוגר החשוב ביותר בחייה של פארקס חושב שאני זבל. יצור קטן ומפחד, המרסאלי מק'קילין הזאת. אומנת, מטפלת, סנדקית לאורך ילדותה – איך שלא תקראו לזה. היא הייתה שם בסביבה מהרגע הראשון, הייתה יכולה למשוך אותה החוצה מהרחם של אימה, עד כמה שאני יודע. היא מופיעה בכל תמונה משפחתית, ההורה שהוריה לא היו. שיער אדום, בערך מטר וחצי גובה, פנים יפות אך תמיד זעופות – לעברי, לכל הפחות. מארס הייתה פעם המעריצה מספר אחת שלי, אבל עכשיו היא כנראה מדליקה צמחי מרווה לטיהור בכל פעם שאני יוצא מהבית.

"וגם אם אימא שלי תראה אותך, היא בטח תציק לך או משהו, אני לא יודעת." מגנוליה מגלגלת את עיניה ואני מגחך. בעיקר כי היא מתברחת, וקצת כי היא לא באמת.

היא לא אימא שגרתית, ארי פארקס הזאת. מעצבת התיקים הידועה. כיפית ממש, ראש פתוח למדי, תמיד חשבה שזה חמוד, כשתפסה אותי עם היד במעלה החצאית של בתה, גם לא הייתה קוץ בתחת, כשתפסה אותנו משתמשים בחומרים אסורים, כבני עשרה (ולפעמים גם הצטרפה אלינו). ככל שזה נגע אליי, התכונה הטובה ביותר שלה הייתה שהיא עדיין נותרה המעריצה מספר אחת שלי, למרות העבירות שביצעתי.

"איפה אבא שלך?" הצצתי מסביב. אני אוהב את התחושה הזאת של להיות איתה לבד בבית הזה.

התחושה היא כאילו אנחנו שוב ילדים, שחומקים בחזרה הביתה אחרי שהתגנבנו החוצה. "אטלנטה." היא מושכת בכתפיה. "יחזור בבוקר."

אבא שלה – זאת אומרת, אתם בטח יודעים מי זה. הארלי פארקס? המפיק? שלושה-עשר פרסי גראמי בעשרים השנה האחרונות וכשלושים וחמש מועמדויות. האדם הוא אגדה מזוינת. די מלחיץ.

אתם יודעים איך זה לצאת עם הבת של גבר שחור גדול וחסון, שעל רשימת החיוג המהיר שלו נמצא הראפר פיפטי סנט? לחץ רציני – זו התחושה.

את יום הולדתה השבעה-עשר העברתי משקשק כולי, כי הייתי די בטוח שאביה אמר לקנדריק לאמאר ולטראוויס סקוט לבדוק כל צעד ושעל שלי ולהשגיח עליי. פארקס ניסתה למשש אותי בכל הזדמנות כי ברגע שהיא שותה אלכוהול היא מתחילה לשלוח ידיים לכל עבר, ואילו אני הייתי חייב להדוף אותה, אז היא התנהגה אליי בצורה חראית והם חשבו שזה מצחיק – זה היה לילה מזעזע.

למען האמת, אני שמח שאבא שלה לא נמצא – אם פארקס ואני היינו עושים את זה, היינו עושים את זה במיטה שלו כנקמה, אבל אנחנו לא עושים את זה, אז פשוט אירדם במיטה שלה, כמו רוב הלילות.

עדיין סוג של נקמה, אני מתאר לעצמי.

כשאנחנו מגיעים לחדר שלה, אני פושט את חולצתי והולך ישירות לחדר האמבטיה. יש לה מנהגים משונים בכל מה שקשור במקלחות ובסדינים. אסור להיכנס למיטה בלי להתקלח קודם.

אתם יודעים איזה כלל דפוק זה כשאתה שתוי? בלתי נסבל. כנראה שהיו לנו כבר מיליוני מריבות בעניין, ומעולם לא ניצחתי באף אחת מהן.

היא נכנסת לחדר האמבטיה בזמן שאני מתקלח. לוקחת את מברשת השיניים שלה, ומסתובבת על כפות רגליה הקטנות והיחפות, מתבוננת בי. רק על פלג גופי העליון, פלג גופי התחתון נמצא מאחורי קיר האריחים המזוין, שבכל יום אני מקווה שלא היה שם, ואני יודע מה אתם חושבים – מה לעזאזל? זה משונה. אני יודע שאנחנו משונים.

אבל אני מאוהב בה. וזו הדרך היחידה בה היא מאפשרת לי להיות איתה, אז לעזאזל, אזורם איתה.

"את רוצה להצטרף אליי?" אני שואל, סתם כדי לחמם את העניינים.

"בי ג'יי", היא נוהמת אך לא ברצינות. עיניה מבזיקות ברוגז

מעושה אך לחייה מאדימות. היא מסתובבת, מתבוננת בעצמה במראה, מתעסקת בפניה, אם כי אין בכך כל צורך.

"אז אני יכול לפחות לראות אותך מתקלחת?"

היא מקמטת את מצחה. "ברור שלא."

אני מטה את ראשי לעברה. "קצת צבוע."

היא ממש בעניין של הטיית ראש. היא בולעת בקושי ואני שונא את זה. שונא את מה שאנחנו, מה שזה לא יהיה. שונא שאני לא יכול לגשת אליה, לנשק אותה ולהכניס אותה למקלחת. שונא את הקופסא אליה הכניסה אותי, שונא את החומות שבנתה סביבה. שונא את שרידי היחסים האלה, אבל זה כל מה שנותר לנו. וזה החלק הטוב ביותר ביום שלי.

"תעבירי לי מגבת," אני אומר לה כשאני יוצא מהמקלחת.

ידיה מתעופפות כדי לכסות את עיניה אבל היא נאבקת בחיך.

"אלוהים אדירים."

"אני יודע, נכון." אני נאנח בגאווה, רק כדי לעצבן אותה.

"בי ג'יי!" היא צועקת, כשלחיייה באותו הצבע שבו הן תמיד היו לפני שעמדנו ל... אתם יודעים.

היא מניפה את ידה לעברי בלי להסתכל, בזמן שהיא מעבירה לי מגבת ומנסה להכות אותי.

"תזוהרי עם הידיים האלה, פארקס."

עיניה עדיין עצומות והיא דוחפת אותי מחדר האמבטיה, ידיה מחליקות במורד גופי. שנינו יודעים שזה בכוונה, אבל היא תישבע בחייה שמדובר בטעות. ובתקופת חיים אחרת, הייתי שומט את המגבת, תופס אותה במותניה, מנשק אותה בטירוף ומוליך אותה עד מיטתה, אבל בתקופה הנוכחית היא טורקת את הדלת בפניי.

אני לוקח מכנסי טרנינג שפארקס קנתה לי השבוע מהמגירה שפארקס תגיד לכם שהיא לא 'המגירה שלי', רק שהמגירה המזוינת הזאת היא שלי ושנינו יודעים את זה, ואני עולה על המיטה שלה. אני יושב בצד שלה במיטה כדי שכשתצא מהמקלחת תוכל להעמיד פנים שהיא מעוצבנת ולדחוף אותי לצד שלי, כך היא תצטרך לגעת בי שוב, אני כמו נרקומן לידיה על גופי.

כעבור עשר דקות, היא יוצאת מהמקלחת לבושה בכייבי־דול ממשי ורוד בהיר של לה פרלה. אני יודע שזה משם כי אני קניתי לה אותו. זה לא באמת סקסי. אין שום תחרה או משהו כזה. היא הייתה הורגת אותי אם הייתי קונה לה לבנים סקסיים. האמת היא שעשיתי את זה השנה ביום האהבה. היה שווה לנסות כי יום האהבה הוא גם יום הולדתי. אמרתי לפארקס שהוא בשבילי לא פחות מאשר בשבילה, ושהיא צריכה לעשות לי טובה ולקבל אותו. היא השליכה אותו על ראשי. מצד שני, היא לבשה אותו למחרת. לא שהיא אמרה לי שהיא לובשת אותו, אבל היא לבשה חולצה שקופה לבראנץ' בחמישה־עשר בפברואר הקר ביותר שהיה בלונדון בעשור האחרון.

זה קורה כפי שחשבתי שזה יקרה.

על פניה עולה המבט הכעוס הזה... היא ניגשת אליי, דוחפת אותי הכי חזק שהיא יכולה, כלומר, לא חזק בכלל, ואני צוחק כשהיא דוחפת חזק יותר, אני מושך אותה אליי, ולכמה שניות היא משתרעת שם, מעמידה פנים שהיא דוחפת אותי לצד שלי של המיטה, אבל האמת היא שאנחנו רק מנסים לאחוז זה בזה בדרכים היחידות שנותרו לנו, זה נמשך שלוש, ארבע, חמש, שש – שש שניות ואז עיניה נפערות, כשהיא נזכרת איך פגעתי בה לפני יותר משנתיים, ואז היא מתגלגלת ממני, שפתה התחתונה משתרבת בדרך מאוד לא הוגנת, כמי שלא יכול לנשק אותה ולתקן את המצב.

"את בסדר?" אני מסתכל לעברה.

היא מביטה בי, והמחשב שבמוחי מנסה למצוא דרך לגרום לה להרגיש טוב יותר, אבל היא אינה קיימת. בשביל זה צריך מכונת זמן מזורגת.

עיניה מבזיקות מעליי – היא לוחצת באצבעה על הקעקוע שעל האגודל שלי. קשר פרפר קטן של פרחי זְכַרְיָי. קניתי לה מחרוזת מטיפאני כדי לחגוג חודש של יחסים – זה לא עניין גדול, אגב, אבל אני משער שכן, כשאתה בן חמש־עשרה ואתה זוכה בנערת החלומות שלך. בכל מקרה, היא ממש אהבה את התכשיט. איבדה אותו אחרי כמה שנים, והם הפסיקו למכור כאלה. את הקעקוע הראשון שלי עשיתי בשבילה.

אבל הם כולם בשבילה – חוץ מאשר...
 "זה חדרש." היא נוגעת בקעקוע קטן על החזה שלי שעשיתי לפני כמה ימים. לווייתן. בגלל ג'ונה? הוא חשב שזה מחוכם. לא אכפת לי – זה בקושי גדול יותר ממטבע של שני פני.
 פניי מזדעפות. "הפסדתי בהימור לג'ו."
 היא מעיפה מבט לעברי, משמיעה צליל 'אוף'.
 "מה?"

"כלום." היא זוקרת את אפה באוויר. "אני פשוט חושבת שאתה קצת פזיז בכל מה שקשור לגוף שלך." היא מושכת בכתפיה כאילו לא אכפת לה, אבל אני רואה שאכפת לה.

"לא חשבת שהעשרים ושניים האחרים היו פזיזים."
 "זה בגלל שהם התייחסו אל –" היא תופסת את עצמה לפני שהיא מסיימת את המשפט, מבזיקה לעברי חיוך לחוץ ומרוסן.

כל הקעקועים שלי קשורים למיתולוגיות וסמלים של יחסים וזיכולים כאלה, ששנינו מבינים את המשמעויות שלהם, ואף אחד אחר לא מבין, אני אוהב את הסימונים שלה עליי. היא נהגה להשאיר עליי סימונים אחרים, אך לא עוד. היא מצמידה את שפתיה, אוספת את עצמה ומכחככת בגרונה.

"זה בגלל שהעשרים ושניים האחרים שייכים למישהו שאכפת לו מהגוף שלך."

אני מגלגל את עיניי. לא רק כלפיה אלא גם כלפיי וכלפינו וכלפי מה שאנחנו עושים לעזאזל עם חיינו. "אז זו הסיבה שיש לי כאב ביצים בשלוש השנים האחרונות?"

"בי ג'יי –" היא מסתכלת לעברי במבט ספקני. "אתה מזיין יותר מכל אדם אחר שאני מכירה. אם עדיין יש לך כאב ביצים, אתה צריך ללכת לרופא."

ואז אני מתחיל לצחוק וגם היא מתחילה לצחוק, על אף שזה לא כזה מצחיק כי היא שונאת את זה, אז אני שונא את זה, אבל היא יוצאת לדוייטים ואני מזיין, וזה מה שאנחנו עושים, אז אנחנו צוחקים.

דלת חדר השינה שלה נפתחת לרווחה, ואחותה עומדת בפתח הדלת. בקושי.

"תראו, תראו. הנה הזוג המתוסבך ביותר בלונדון." ברידג'ט פארקס מחייכת אלינו ומשלבת את זרועותיה מעל צוהר. היא צעירה בשנתיים מפארקס, עיניים חומות, שיער מתולתל, יפה יותר ממה שהיא חושבת, אבל לא ממש אכפת לה. ברידג'ט היא החברה הכי טובה של אחותי הקטנה.

"פרידג'ט." פארקס מהנהנת לעברה ומתיישבת בגב זקוף יותר. "איך היה עוד ערב מרתק עם הספרים שלך?" "אני מתה על זה שאת מצליחה להפוך השכלה למשהו עצוב," ברידג'ט נוחרת בבזז ומגנוליה פוזלת לעברה. "אני משכילה," פארקס אומרת לה, אפה מורם באוויר.

"יש לך תואר ראשון," מזדעפת ברידג', "וכולם יודעים שזה תואר לאנשים שלא יודעים מה לעשות עם החיים שלהם, ושילמת המון כסף לאימפריאל קולג' כדי שיאשרו את זה על חתיכת נייר." "כן, אבל –" אני ממצמץ לעברה – "היא הצליחה להתקבל לאימפריאל קולג' –"

אחותה מגלגלת את עיניה. "כאילו אבא לא שילם כדי שתתקבל..." "קולג'ים צריכים לפעמים אגפים חדשים." פארקס מושכת בכתפיה, לא מוטרדת כהוא זה מההאשמה. "זה מעגל החיים." ברידג'ט שולחת לעברה מבט. "באמת?" אני נוחר בבזז.

"תגידי לי ברידג'ט, איך זה לחיות כשאינן לך שום דבר בחיים חוץ מאוניברסיטה, מאמרים ומטלות לימודיות?" פארקס פונה אליי. "זה לא עצוב? אתה לא חושב שזה עצוב?"

אני נושף אוויר מפי. "אל תערכו אותי בזה." "טוב," ברידג'ט מתחילה לומר. "אני רואה ששניכם עסוקים ב –" היא מצביעה לעבר המיטה של מגנוליה – "עוד פעם? אנחנו צריכות לנהל את השיחה?"

"את מוסמכת לנהל את השיחה הזאת פחות מילד בגנון, פרידג'ט –"

"אני מזדיינת," נוהמת ברידג'ט.

"עם מי?"

"אנשים."

"אנשים?" מגנוליה ממצמצת בכבדות ובעוונות. "ברבים? באמת?" היא מסתכלת עליי. "אתה מאמין לזה?"
 "ברבים? על מה את מדברת?" ברידג'ט יורה בחזרה. "האדם היחיד שאי פעם שכבת איתו זה הוא."
 לחייה של פארקס מתלהטות. "אולי מבחינת חדירות, אבל –
 "אוי, פאק, אני נאנח.
 ככה הן. ככה הן מאז שהיו ילדות.
 ואין אף אחד בעולם שפארקס אוהבת יותר מאחותה, מלבדי כנראה.

"ביג." ברידג'ט מהנהנת לעברי. "ללא חולצה, שוב." היא קורצת בצורה צולעת. "תודה על זה."
 "זאת הייתה קריצה?" שואלת מגנוליה, יודעת היטב שהתשובה חיובית. "או שמשהו נדפק בעדשות המגע שלך?"
 "הוי, ביג." ברידג'ט מתעלמת מאחותה. "אולי תעשה לכולנו טובה ותספק לבחורה הזאת אורגזמה כדי שתהיה פחות כלבה?"
 "תאמיני לי, ברידג'ט, אני אומר בחיך." "אני מנסה."
 מגנוליה מכה אותי בזרועה הארוכה והרזה, וברור לי שזה כואב לה יותר מאשר לי. ברידג'ט מגלגלת את עיניה לעברנו, יוצאת מהחדר וסוגרת את הדלת מאחוריה. אני מסתכל על פארקס והיא מסתכלת עליי, ומה שקורה בכל לילה קורה שוב. אנחנו בוהים זה בזו. עיניי עגולות כמעט כמו שלה, שנינו קופאים בזמן, במה שפעם היינו, כשכל מה שעשינו בחדר הזה מרחף בין הקירות, מפזז סביבנו כמו רוחות רפאים מתקופה אחרת.

קרה לכם שמישהו נעץ בכס עיניים מלאות בכל הדרכים בהן פגעתם בו? זה פאקינג עוצמתי. אבל אתם יודעים מה, גם היא פגעה בי.

היא מוחאת כפיים פעמיים. האורות כבים והיא בוהה בי בחשכה למשך כמה שניות נוספות, ואני אוהב אותה בחשכה. כלומר, לעזאזל – אני אוהב אותה בכל אור שהוא, ואפילו בהיעדרו. היא נשכבת, מתחפרת תחת השמיכות, ואז ראשה מגיח מעליהן.

שנינו בוהים בתקרה. נשימתה שקטה. לפארקס יש כמה סוגי שקט. שקט מהורהר, שקט עייף, שקט בטוח. השקט הזה כבד, קצת כעוס. אבל נראה לי שהיא תמיד קצת כועסת עליי.

זה בסדר, למען האמת. אני מבין את זה. מאה אחוז מהזמן אני שונא את עצמי על מה שעשיתי, זה לא זיבולי השכל של "זה בא והולך בגלים", אלא שנאה עצמית קבועה. אני רק מנסה כמיטב יכולתי להרוף את זה.

היא מצליחה להרוף את זה, יותר מכל דבר אחר. אפילו הנשימות השקטות שלה.

ואז אני שואל אותה את השאלה שלנו.

"איך מזג האוויר שם, פארקס?"

היא מסתכלת לעברי ואני רואה שפיה מתעקל בחיוך.

"מספיק חם, והיא מצטנפת קרוב יותר אליי. "איך מזג האוויר

אצלך, ביג'?"

אני מסתובב על צידי, פונה אליה. "השמיים בהירים."

שלוש מאנוסיה

ברוב הבקרים אני משכימה לפני בי ג'יי, כפי שעשיתי מאז שהיינו קטנים.

אני מכירה אותו כבר שנים. מאז שהיינו ילדים קטנים. הנרי ואני היינו יחד בכיתה א' בְּדוֹרִיקָאוּס ולמדנו באותן כיתות עד שעזבנו את בית הספר היסודי והתחלנו ללמוד בחטיבת נְאָרְלִי בכיתה ז'.

אני לא זוכרת הרבה מבי ג'יי לפני תקופת התיכון, מלבד זה שהוא פשוט היה שם.

פעם אחת, כשהיינו קטנים, כנראה הייתי בת שבע – המשפחות שלנו נפשו בקאפרי וחלקו יחד ספינת מותרות. אחרי שהספינה עגנה, ההורים שלנו בילו כבר על חוף הים, אנחנו שיחקנו על החוף, ואז נפלתי מהמזח. הצדפים חתכו את כולי. המון דם. זה אחד ממעט הזיכרונות הברורים שיש לי מביג' לפני שהגענו לתיכון – הוא צולל פנימה, מושך אותי אל פני המים. שיערו היה אז בלונדיני יותר. "תפסתי אותך," הוא אמר לי כשגרר אותי מהמים. הוא סחב אותי בחזרה לחוף. עשו לי בערך עשרים ושניים תפרים.

הוא בא איתי לבית החולים. לא ידעתי למה. בערך מאה שנה אחר כך הוא אמר לי שכבר אז אהב אותי, אבל לא ממש הקדשתי תשומת לב אליו באותם ימים, כי בי ג'יי היה רק אחיו המבוגר של הנרי, ואני

הייתי דלוקה על כריסטיאן. כנראה שכעת מדובר בנקודה כואבת אצל כולנו, למען האמת.

בכל מקרה, הנרי, פיילי, כריסטיאן ואני למדנו באותה כיתה והיינו סוג של רביעייה. אף פעם לא בילינו עם האחים שלהם; פער הגילים נראה אז גדול מכדי לחצות אותו. בי ג'יי ואני כן התנשקנו פעם אחת כשהייתי בת שלוש-עשרה. אמת או חובה. זו הייתה מסיבה קטנה בבית משפחת המס והנשיקה הייתה טובה, ובכל זאת, זה הרגיש כאילו הוא האח הגדול של החבר הכי טוב שלי.

עם זאת, ככל שהמשכתי ללמוד בתיכון, נעשה קשה יותר ויותר לא לשים לב לכסטר-ג'יימס בלנטיין. הוא היה חתיך מגניב בן חמש-עשרה, לא המצטיין הכיתתי אבל בעל הישגים נאים כשחקן רוגבי (טוב מספיק כדי להיבחר לקבוצות של הארלקווינס ואלסטר עם סיום לימודיו, אבל הוא קרע גיד בדרך בצורה בלתי הפיכה באימונים שלפני תחילת העונה). הוא גם ייצג את המחוז בשחייה, שיחק הוקי והיה קשר מרכזי בכדורגל, אבל לא בגלל זה אנשים הכירו אותו. אנשים הכירו אותו בגלל רעמת השיער הפרועה שלו בצבע חום בהיר, המשפריצה מיניות נערית, והחיוך העקום שלו, שהיה יכול לגרום למורות להשליך לעברו את תחתונייהן אילולא חששו מפטורין.

אתם יודעים איך זה בתיכון, כשהדברים הלוהטים ביותר בעולם הם שיער מבלגן, כתפיים חסונות וסקייטינג?
היו לו שלושתם.

בנוסף, היו לו עיני חדר מיטות כאלה, מביטות בך כאילו הוא מפשיט אותך על המקום, ואני יודעת שזה נשמע גס רוח, אבל זה רק בגלל שהוא מעולם לא עשה לך את זה, כי אם הוא היה עושה היית מבינה והיית חיה את שארית חייך בהמתנה שיסתכל עלייך כך שוב.

אין מצב שלא ידעת מי זה בי ג'יי בלנטיין בתיכון.

אין מצב שלא ידעת מי זה בי ג'יי בלנטיין בלונדון.

זה היה בשבוע הראשון בו חזרנו ללימודים אחרי חופשת הקיץ – במהלכה הבלנטיינים לקחו את כולנו לאיים הקנריים לכמה שבועות, לילי תמיד אמרה שאחרי שלושה ילדים זה קלי קלות, ומה זה משנה

כבר אם יש עוד שישה? הייתי בת ארבע-עשרה, וזה היה הקיץ שבו הפסקתי לאהוב את כריסטיאן והתחלתי לאהוב את בי ג'יי, ותהיתי אם גם אני אולי מוצאת חן בעיניו, אבל אז הוא כבר היה בי ג'יי בלנטיין, ואני כנראה רק הזיתי בהקיץ.

עמדתי ליד הארונית שלי עם פיילי והוא הלך ישר אליי, יד על הארונית, מאגף אותי, כמו הילד הרע שחייב להיות בכל סרט נוער. מלבד זה שהוא לא היה ילד רע. אולי הוא אהב לחשוב על עצמו ככה, אבל הוא לא היה כזה. הוא מעולם לא שכח את יום הולדתה של אימו, והוא הביא לה זר פרחים מדי סופ"ש כשחזר מהפנימייה. הסרט האהוב עליו הוא מרי פופינס, והיא הייתה גם הבחורה הראשונה שנדלק עליה. אני הייתי השנייה.

אפילו אז כתפיו היו גדולות ורחבות כל כך, המראה שלהן העביר תחושה של תוקפנות, אבל זאת הייתה הסוואה. אחרי שסבא שלו מת, הוא החל לקחת את סבתא שלו לדייט מדי שבוע. הוא עדיין עושה את זה.

מלבד הנרי, יש גם שלוש אחיות, כולן צעירות יותר, חוץ מאחת, וביג' גילה כלפיהן גוננות יתר מוגזמת בהחלט. לאליסון ולמדליין לא היה חבר בכל התקופה בה למדו בבית הספר כי אף אחד לא רצה לעצבן את גברברי בלנטיין.

הוא העביר את ידו בשיערו והציץ לעברי – בביטחון המזר והחדש הזה שלו. כאילו התעורר יום אחד והבין שהוא הבחור הכי שווה בעולם.

"הי פארקס," הוא אמר, מהנהן קצרות, בסגנון הבחורים המגניבים. "היי," עניתי, עיניי ננעלו בשלו, כי זה מה שהמגזינים של הנשים אמרו לעשות.

"אני רוצה לצאת איתך לדייט," הוא אמר לי.

"אהה." זה כל מה שאמרת. מצמצתי כמה פעמים. "למה?"

הוא צחק פעם אחת, כולו רגוע ומגניב, ואני חושבת שאילו יכולנו להציץ ברגע ההוא אל מאחורי הקלעים בגן עדן, היינו רואים את הגורל טווה קשרים בינינו, ביני ובין בי ג'יי, בדרך טהורה, שמשית, נחרצת ובלתי ניתנת להתרה. אני אומרת לטוות, לא לקשור. כי אני

לא יודעת אם נצליח אי פעם להתיר את מה שיש בינינו. מה שבטוח, זה לא יקרה בקלות.

"אני יכול?" הוא שאל שוב. "בסוף השבוע הזה?"

אני מהדקת את שפתיי. "לא."

פיילי הסתכלה עליי כאילו לא הייתי שפויה, פניו התכרכמו.

נדתי בראשי. "אנחנו חוגגים את יום הנישואין של סבא וסבתא שלי במלון ארבע העונות בסוף השבוע הזה. אני לא יכולה לפספס.

האומנת שלי אמרה שתיקח ממני את הטלפון אם לא אלך – "אהה, חרא." הוא צחק. "גם אני אמור ללכת לשם. עם ההורים שלי."

"אהה." הסמקתי כולי.

"אז תהיי הדייט שלי?"

הנהנתי בקטנה, אבל היה חשוב לי להבהיר. "זה הולך להיות די משעמם?"

הוא שלח לעברי חיוך עם עיניים מנצנצות המתריעות על צרות. "אני אגרום לזה להיות כיף."

והוא עשה את זה, דרך אגב. הוא הפך את זה לכיף. הוא הופך הכול לכיף.

הלכנו למסיבה; המשפחות שלנו היו מאושרות מכך שאנחנו נמצאים שם יחד. חלום שהתגשם, הנישואין של המשפחות המושלמות שלנו. נכתב בכוכבים, גורל, רק דמיינו את החתונה ואת כל המהומה מסביב! זו הייתה כמות מוזרה של לחץ משונה להפעיל בדייט הראשון של בני נוער צעירים, בהתחשב בכך שלא מדובר בבני אצולה מערב הסעודית. שמעתי את אימי מדברת בכירור על אירוסין כמה פעמים, אבל לא היה לי ממש אכפת כי הייתי ממש בעניין שלו מהרגע שהרים את ראשו לעברי, כאשר ירדתי בגרם מדרגות השיש.

הוא בלע את רוקו בכבודות. עיניו נחו על גופי בדיוק כמו עכשיו, רק שעכשיו זה יותר גרוע, כי הוא כבר ראה אותי עירומה.

"וואו," הוא אמר. ואז פשוט חייך בביישנות, משפיל את עיניו לקרקע.

באותו הלילה, בכיכר טריניטי, כשישבנו ליד השולחן והדוד טים נשא נאום שתוי על סבא וסבתא שלי ("ללינוס ואנונה, החברים והמחותנים שלי ומקור ההשראה לחיי"), חשבתי שבי ג'י מתנהג בצורה חמודה, מתעסק עם ידי, אבל פתאום קלטתי שאט-אט הוא מערים בחיקי עוד ועוד פיסות לחם, לא יכולתי להפסיק לצחוק, והרגשתי כאילו הוא האדם הנפלא ביותר בעולם. כאילו גיליתי סוד, שהיה כל כולו שלי. אני זוכרת שהמוסיקה של בילי הולדיי התנגנה ברקע עם השיר "I'll Be Seeing You", זוכרת את סבא שלי נעמד ומזמין את סבתא לרקוד, ואז אחרי דקה בערך, בי ג'י מציע לי את ידו ואני נעמדת, מיליון פירוורי לחם מתגלגלים ממני, והוא צוחק, לוקח את ידי ומושך אותי אליו – אני אוהבת שהוא מושך אותי אליו – ואנחנו רוקדים יחד כמו שכל הבנים שגדלו בבתי עשירים ידעו לרקוד, כי כבר כילדים הלכו לנשפים וחתונות מלכותיות, באותו הלילה הוא גרם לליכי לפזז מחוץ לחזה.

בדרך כלל כשאני משכימה קום, אני אומרת לו שככה יש לי הזדמנות להרהר על כל הדברים הנפלאים בחיים אבל האמת, אני פשוט מתבוננת בו. ככל הנראה, הוא דבר נפלא בחיי. דברים כואבים יכולים עדיין להיות נפלאים, למקרה שלא ידעת.

הדרך בה הוא ישן הבוקר, ראשו מוטל לאחור, צווארו מתוח וחשוף, עצם הלסת שלו בולטת – אני מדחיקה את כל הדברים שהייתי עושה לו, אם עדיין היינו עושים דברים כאלה, אבל המצב כבר לא כזה. הוא מעפעף בעיניו, מתעורר ובוהה בי כמה שניות. "על מה את חושבת?"

"בילי."²

הוא משפשף את עיניו, שולח אליי חיוך קטן. "אני אוהב אותה." זה תלוי באוויר. מה שאנחנו באמת מדברים עליו. "גם אני." ביג' לובש את מכנסי הטרנינג הכחולים והמפוספסים העשויים כותנה של ת'ום בראון – מכנסי טרנינג שונים מאלה בהם ישן אבל אין מה להתעמק בזה – זה לא כאילו יש לו מיליון בגדים פה, רק

2 הערת מתרגמת: בילי הולדיי זמרת ג'אז מהחשובות במאה העשרים.

מגירה. או שתיים. או שלוש. הן אפילו לא באמת המגירות שלו, הן שלי, ומטעמי נוחות אני מרשה לו להשאיר בהן כמה חפצים אישיים. מכנסי טרנינג, חולצות טריקו, תחתונים וגרביים וכדומה, כולל בושם 'אומברה לת'ר' של טום פורד, שברור שלעולם לא אתיז על הכרית שלי אם הוא לא ישן פה, ואני חושבת שכדאי לציין שאני מאחסנת במגירות האלה את מרפסת המדבקות שלי, אז בעצם הן לא ממש שלו ובכל מקרה, הוא זורק על עצמו טישירט, ואני לובשת כותונת לילה ואנחנו מדשדשים למטה לארוחת הבוקר.

בני המשפחה שלי מרימים את ראשם משולחן האוכל.

"בי ג'יי" אבא שלי מרים את ראשו מקערת האסאי שלו, מהנהן לעברו פעם אחת.

"בי ג'יי", אימא שלי אומרת ומחייכת, כאילו לא היה זה היום השביעי ברציפות שראתה אותו בארוחת הבוקר.

"בי ג'יי", אומרת מארסלי בטון שונה לחלוטין. מארס שלנו לא מצטיינת במתן הזדמנות שנייה.

אני מתיישבת, נרגזת. "אתם באמת לא רואים אותי?"

אחותי נוחרת בכוז. "בדיוק ההפך – אנחנו רואים אותך יותר מדי. מה את לובשת? אלה לבנים?"

"לא, ברידג'ט. זה היה עלול להיות מאוד לא הולם."

ברידג'ט מחווה לעברי. "וזה מה..."

"זה נראה טוב, למען האמת, ברידג'ט", אומר ביג', ואני מרוצה מעצמי, אבל מארס נראית כעוסה.

אבי מעיף מבט לעבר בי ג'יי, מעמיד פנים שהערה הרגיזה אותו. כשהיינו ילדים, מצבים כאלה הפחידו את בי ג'יי, אבל עכשיו הוא הבן זונה היהיר ביותר בכל חדר, אז הוא רק מחייך לעברו. אבי מחבב אותו. הוא מתנהג לפעמים כאילו זה לא המצב, נראה לי שכאב מצופה ממנו לא לחבב את הבחור שבתו שוכבת איתו – רק שאנחנו לא שוכבים. על אף שמבחינה טכנית אנחנו כן. והוא בקושי מתנהג כמו אבא אף על פי שהוא אבא שלי.

"הארלי." אני שולחת לעברו חיוך מנומס. "איך הייתה הנסיעה

שלך?"

"מגנוליה", הוא אומר ונאנח. "ביקשתי ממך שוב ושוב לקרוא לי 'אבא'."

"ואני ביקשתי ממך שוב ושוב להתנהג כמו אחד, וזה המצב." אני נותנת לו חיוך מסחרר בדיוק ברגע בו בי ג'יי בועט בי מתחת לשולחן, עוטה על עצמו הבעה של 'סתמי כבר'.

"מגנוליה." מארסלי שולחת אליי מבט.

אבי זו בכיסאו, מעוצבן. "היה טוב."

"עם מי עברת?"

אבא מושיט את ידו לעבר חצי פסיפלורה. "צ'אנס."

"מי זה צ'אנס?" שואלת ברידג'ט חסרת התקנה.

"צ'אנס הרוור." אני מגלגלת את עיניי. "הראפר, יא סתומה."

"בלי קללות." מארס מגלגלת את עיניה.

מארסלי היא המבוגרת האחראית היחידה שאני מכירה. היא אישה סקוטית קטנה, שפעם ניצחה את ג'ונה בקרב הורדת ידיים. היא מגוננת מאוד ואימהית בצורה תוקפנית, וזה התגלה שימושי לאורך השנים, כי המשפחה שלנו נעדרת כל גישה הורית. אימהית או אבהית. חבורה של דפוקים, אם הייתי צריכה לאפיין אותם, מה שאני מנסה לעשות לעיתים קרובות.

אימא שלי יכולה להתעופף לסוף שבוע של בנות, שיימשך שבוע שלם, עם פרגי (בת המלוכה לשעבר, לא הזמרת פרגי מלהקת 'בלאק אייד פיז'). לגבי אבי, הוא כנראה החמיץ כמה נקודות ציון לאורך חיי כי הוא היה עסוק עם חברי להקת 'בלאק אייד פיז'.

בושקה מדרששת פנימה ומניחה צלחת של בורשט לפניי.

"אכפת לך?" אני מסתכלת עליה כאילו היא משוגעת. "זה חלוק סאטן עם נוצות שעולה 2,000 פאונד."

סבתא שלי, המהגרת הרוסייה. היא בת חמישים אלף שנים בערך, וחיה על דיאטה של קוויאר בלוגה וירקות מוחמצים. כאשר אימי נישאה לאבי, היא הביאה אותה לביקור באנגליה, ומאז היא מסרבת לעזוב – אני לא יודעת למה.

הרוד שלי, אלכסיי, הרבה יותר קשוב אליה משאימי הייתה אי פעם. לו ולמשפחתו יש חדר מוכן בשבילה בביתו ברחוב אוסטון נקה

היוקרתי במרכז מוסקבה. נחמד שם... חלק ממתחם נובל רואו, נוף ישיר לקרמלין ולקתדרלת ישו המושיע, אבל היא נשאר איתנו כאן. היא לא מוכנה לעבור לדיור מוגן (או למרכז גמילה) ומארסלי צריכה לגרור אותה מדי יום לכל מיני פעילויות של קשישים כי עליה לצאת מהבית בשעות העבודה, אחרת היא מנסה להיכנס למפגשי הכתיבה של אבי, מפריעה לו לכתוב. היא נשבעת שעזרה בכתיבת הלהיט הגדול של 'וואן דיירקשן'.

"זה בריא בשבילך," היא מצביעה על הצלחת ומתיישבת לצידי.

"זה מגעיל בשבילי, וזאת זוועה מהלכת."

היא מזעיפה לעברי פנים. "מתבייש לך להיות רוסייה?"

"אני לא מתביישת להיות רוסייה." אני טופחת קלות על ידה.

"אבל אני לא רוסייה. את רוסייה. אני אנגלייה מקנזינגטון."

אני מסתכלת אל אימי בבקשה לעזרה, אך תשומת ליבה מופנית לעניינים אחרים – כמו נעיצת עיניים בבי ג'יי. אי אפשר להאשים אותה. הפה הטיפשי הזה שלו, נראה הבוקר כולו נפוח, כאילו התנשק כל הלילה, על אף שזה לא המצב, פשוט ככה בנוי הפה שלו, ואני נוגסת בתות שדה.

הוא תופס אותי ומבליע חיוך. "את איתנו, פארקס?"

אני מתעלמת ממנו.

"זה עניין של מורשת." בושקה מושכת את הצלחת, מקרבת אותה

אליי בצורה מסוכנת.

"סלק קר וציר בקר הם המורשת שלנו?" ברידג'ט מתערכת.

אבא שלי לא מרים את פניו מהטלפון, ועושה פרצוף.

בושקה מהנהנת בשכנוע. "ועוד מרכיב ייחודי." היא קורצת.

"מדובר בוודקה," מכריזה מארסלי. "למקרה שמישהו תהה, בואו

נבהיר את העניין הזה כאן ועכשיו."

"אהה, מגניב." ביג' לוקח את הצלחת ומרחח אותה. "כמו בלאדי

מרי רוסי?"

הוא לוגם קצת בקול, ואז נותן לבושקה חיוך מעורר ומרים את

אגודלו לעברה. כשהיא מפנה את ראשה ונראית מרוצה, הוא מקיא

בשקט ("הבקר," הוא לוחש בצרירות).

"אז" מארסלי מכחכחת בגרונה. "אתם שניכם הופעתם הבוקר בעיתונים."

"אוו. אני מגיבה. "אני נראית טוב?"

ברידג'ט מגלגלת את עיניה. "כי זה מה שחשוב –
"מאוד רזה, יקירתי." אימא שלי מהנהנת. "המחשוף נראה מדהים.
תלכי השבוע רק בכתפיים חשופות."

אני נוקשת באצבעותיי לעברה ומבהירה לה שהמידע נקלט.

"רזה מדי. תאכלי בורשט, דורשת בושקה.

"הזוג הכי לא קבוע בביצה, מגנוליה פארקס ובי ג'יי בלנטיין, גרמו
אתמול בלילה למהומה בדורצ'סטר, כשנתקלו באחד המאהבים הרבים
לשעבר של פארקס – אלמוני."

"בכמה 'רבים' מדובר?" אבי שואל מבלי להרים את מבטו
מהטלפון.

"אחדים, "ברידג'ט אומרת לו, מה שלא ממש עוזר לי.

"באמת כתוב 'אלמוני'?" אני שואלת וחוטפת ממנה את העיתון,

צוהלת בשמחה. "ברוקס יתעצבן מזה רצח."

מארס מתעלמת ממני וממשיכה לקרוא. "בלנטיין הקנאי היה מוכן
לקרב אגרופים, אך המצב נוטרל לפני שהידרדר."

ביג' מושך בכתפיו. "לא רע."

"קרב אגרופים, "אני מהרהרת בקול.

"ויש כמה תמונות שבהן נראה כאילו שניכם זוג –"

"הם באמת זוג, "ברידג'ט מתערבת.

אני מגלגלת את עיני ובי ג'יי משליך לעברה בייגל.

"קשר טראומתי!" ברידג'ט מצהירה כאילו היא סובלת מסינדרום
טורט או משהו.

"סליחה?" שואל אבי.

"זו הסיבה שעד היום לא חשבנו עליה, לכך ששני אלה מתנהגים
ככה, "היא ממשיכה ואני מגלגלת את עיני לעברה. "קשר טראומתי!"

אבי מתעורר לחיים. "נו, באמת, למה שלשני אלה תהיה טראומה?"
ביג' ואני בוהים זה בזו, רק לשנייה, ואז זה נעלם.

ברידג'ט מפרטת בקולניות מוגזמת את מחשבותיה על הקשר הלא

בריא שלנו. ברידג'ט חושבת שהיא יודעת הכול כי ברידג'ט נמצאת בשנה השלישית של לימודי פסיכולוגיה בקיימברידג'. אבל הבריחה על חשבונה – לי יש רק תואר ראשון מטופש, ואפילו אני יודעת שבמקרה הטוב, אנחנו פשוט לא מתאימים.

"שניכם, אימא שלי מתחילה לומר, "ביום שישי יש השקה של הבושם החדש שלי בהארודס. תהיו שם, נכון?"

"וכשאת אומרת שניכם, את מתכוונת לאחד" – אני מצביעה על עצמי ואז על בי ג'יי – "שניים? לא מספר שתיים הברורה והנצחית הנמצאת בחדר."

ברידג'ט מתעלמת ממני.

"אני קוראת לך מספר שתיים, פרידג'. כאילו קקי."

ברידג' מעיפה מבט, משועממת. "אם את צריכה להסביר את זה, מגנוליה, אז זאת לא בריחה טובה."

"אנחנו נגיע, ביג' אומר לאימי."

"ואני אדאג שהמאבטחים ישאירו אותה בחוץ." אני מחווה לעבר אחותי, שמשליכה תפוח לעברי.

"זה ישאיר לי סימן עכשיו!" אני זועפת.

"זה מפני שאת בתת-תזונה," היא אומרת לי.

בושקה דוחפת את הצלחת מולי. "בורשט."

ארבע

בו ג'ו

אני נכנס למסעדת הייד בפיקדילי והבנים פורצים בתשואות.
השעה כעת קצת אחרי שעת ארוחת הבוקר, איך לי מושג איזה יום
היום.

צלמי הפפראצי בחוץ. הם מתלהבים מכך שארבעתנו מתאספים
יחד.

הילדים המיליארדרים – ככה קוראים לנו. אבל הבדיחה על
חשבונם, אף אחד מאיתנו אינו מיליארדר. אולי אם נאחד חסכונות
וקרנות נאמנות.

"הי!" אחי קורא בקול.

"הגבר, המיתוס –" כריסטיאן מתחיל לומר.

ג'ונה טופח לי על הגב כשאני מתיישב לידו. "אני לא מאמין שהיא
נתנה לך לצאת מהבית, חבר." אני מגלגל את עיניי. "יש עליך אזיק
אלקטרוני?" הוא בודק.

אני מנופף לעבר המלצרית. היא חמודה. שיער קצר, אף כפתורי.
"תסלחי לי, הי." אני מחייך לעברה. "אנחנו יכולים לקבל משקאות
לשולחן?"

"קפה?"

אני מחייך לנוכח טיפשותה ומניד בראשי.

"לא, חמודה," ג'ו מחייך. "משקאות אמיתיים."

אני מצביע על האחים המס. "שני בלאדי מרי." אני מצביע על הן:
"סקרודרייבר." מצביע על עצמי: "גרייהונר."
"קיבלתם." היא מחייכת אליי באופן שמבהיר לי שאוכל להשכיב
אותה על גבה מאוחר יותר, אם רק ארצה.
ג'ונה קולט את זה וקורץ לי. "אז," ג'ו אומר ומסתכל סביב
השולחן. "אני רק רוצה להבהיר – כבר שבועיים שבי ג'יי בלנטיין
קשישא לא ישן במיטה שלו בבית שלנו."
אני מניד בראשי. "זה לא נכון."
"בלי פארקס," הוא מוסיף.
זה אולי נכון. לא אגיד את זה בקול.
אחי מעביר את ידיו בשיערו. "מעניין, מעניין – כי אלי אמרה
שברידג'ט אמרה שכמעט התנשקתם באותו לילה." אני מגלגל את
עייני. פארקס ואני, אנחנו תמיד כמעט מתנשקים.
"וגם," הנרי ממשיך, "בריוק הבוקר אימא אמרה לי שאתה
ומגנוליה ישנתם שני לילות בבית שלהם לפני שבועיים."
אני נושם דרך האף. האם הליצנים האלה מנהלים איזה יומן מזורג
או משהו?
"אימא גם ציינה שמגנוליה לא ישנה בחדר של מגנוליה, אלא
בחדר שלך."
"בסדר." אני מנופף את ידי בביטול. "אז המסקנה כאן היא שלך,
לאימא, אל, ברידג'ט וג'ו יש הרבה יותר מדי זמן פנוי."
אני שם לב שכריסטיאן שקט. הוא רק מתבונן עליי, נטול הבעת
פנים כמעט. זה לא ממש חריג אצלו, כי הוא מאופק למדי. מאופק
במיוחד כשזה מגיע לפארקס.
המלצרית מביאה את המשקאות, ומחליקה לי את מספר הטלפון
שלה ואני שם אותו בכיס מתוך הרגל.
"אתה מתכוון להתקשר אליה?" שואל כריסטיאן.
אני מגרד את אפי. "לא." אני מסתכל עליה שוב. היא שווה.
"אולי."
אני בכוונה לא מסתכל עליו, אני לא רוצה לראות את פניו –
שיבהירו לי שאני מתנהג בצורה לא תקינה. אני לא יודע מה יש לו.

הוא לא איזה מצפן מוסרי מזורג – לא בהתחשב במה שמשפחתו עושה. ואני מתכוון לכך שהם כולם מגוננים על פארקס. הם היו מחטיפים מכות רצח לקאלוויי החרא הקטן אם רק הייתי נובח פעם אחת, אבל כריסטיאן שונה מהנרי וג'ונה. הוא מגן על פארקס בגלל מה שהיה – או לא היה – ביניהם, אני מניח.

הלכנו מכות בגלל זה פעם אחת. לפני כשלוש שנים. הבחורים ואני היינו אמורים לקפוץ לפראג לסופשבוע של בנים אבל כריסטיאן הבריז ברגע האחרון, אמר שיש לו אירוע בעבודה או משהו כזה – האחים המס מנהלים מועדונים – בכל מקרה, הטיסות שלנו בוטלו, אז החלטנו פשוט לצאת לבלות באותו הלילה.

זה קרה זמן קצר אחרי שפארקס ואני נפרדנו. טרי. כאילו, משהו כמו פחות משלושה חודשים.

הגענו למועדון הלילה 'בוקס' בסוהו – הן, ג'ו ואני, ואני נשבע באלוהים, בשנייה שנכנסנו פנימה, הלב שלי צנח מגובה חמישים קומות.

היא הייתה בפניה החשוכה ביותר של המועדון, ולמרות זאת הצלחתי מייד לאתר אותה, הבחורה שלי, שאיזה דביל מזורג נישק ומזמז אותה. רתחתי מכעס. לא יכולתי להאמין לזה.

בלי לחשוב יותר מדי, הרחקתי ממנה את הבחור – זה היה רפלקס. השלכתי אותו הצידה. לא קלטתי מייד שזה כריסטיאן. וכל מה שקשור בחלק הזה מעומעם בזיכרוני – אני זוכר שפארקס נראתה עצובה – אולי קצת התביישה? ואני הסתכלתי עליה כאילו בגדה בי, זה לא היה המצב, אבל ככה הרגשתי. אני זוכר את ההרגשה שאפפה אותי – כאילו, לעזאזל. זה מה שעשית לה, אבל זה גרוע פי מאה.

ואז המוח שלי נכנס להילוך גבוה. כריסטיאן שיקר לגבי הנסיעה כדי שהוא יוכל להיות עם... פארקס? הוא שיקר לי? כדי להיות איתה? עם האחת שהיא שלי? המוח שלי שחזר מייד את הנשיקה שלהם – זאת לא הייתה הנשיקה המזורגת הראשונה שלהם.

הבטן שלי התהפכה.

הסתובבתי אל כריסטיאן, שבקושי התרומם מהרצפה, והתנפלתי עליו. תפסתי את צווארון החולצה שלו וגררתי אותו דרך הקהל, מפיל

בדרך אנשים וכוסות. נשמעו צרחות, זכוכיות התנפצו – זה לא הזיז לי, לא יכולתי לרסן את עצמי. דחפתי אותו בכוח היישר על הקיר, הסתכלתי לו בעיניים – רציתי שיהיה שיכור או מסטול או משהו, אבל הוא היה פיכח לחלוטין, אז שברתי את הלסת שלו. הצליל היה רועם אבל לא רועם מספיק כדי להאפיל על הצרחה של פארקס.

הסתכלתי חזרה לעברה – ג'ונה החזיק אותה. "ביג' –" כריסטיאן החל לומר, אבל לא יכולתי – אז הכיתי אותו שוב.

הוא לא נאבק בי, וזה היה משונה כי כריסטיאן הוא הלוחם הטוב מכולנו, אבל הוא לא עשה דבר. רק הסתכל על ג'ונה, המתין שיתערב, אבל ג'ונה הניד בראשו ודחף את פארקס אל אחי. הטחתי אותו שוב בקיר.

"עצור!" כריסטיאן צעק, דחף אותי לאחור והרחיק אותי, נדרך כולו, אבל הוא לא רצה להיאבק בי.

"סליחה?" אמר ג'ונה, כשהוא מתקרב לפניו של אחיו הצעיר. עיניו של כריסטיאן הפכו עייפות ופגועות. "אתה מתכוון לתת לו להחטיף לי מכות, ג'ו?" "לא." ג'ונה שלח לעברו מבט ממושך. "אני מתכוון לעזור לו." אני וג'ו, כן? חברי נפש. אחים.

אימא שלי הייתה קצת בלחץ מזה שאני והן הסתובבנו עם האחים המס כי אף על פי שלא מדברים על כך, אנשים יודעים ממה המשפחה שלהם מתפרנסת, הבנתם? כלומר, אתה שותה תה עם אימא שלהם שלושים שניות וּרְבֵקָה בארנס מבריחה את כל הדאגות שלך. בגלל זה היא טובה במה שהיא עושה.

ג'ונה ואני תמיד היינו קרובים זה לזה, מאז בית הספר היסודי, שיחקנו אותם סוגי ספורט והכול, אבל בכיתה ח' חזרנו לבית שלו אחרי אחד המשחקים. מצאנו שם את אחותו שטבעה בבריכה הביתית. היינו בני שתיים-עשרה. היא הייתה בת ארבע. צללנו פנימה, דגנו אותה החוצה. ניסיתי להחיות אותה. ג'ונה קרא לעזרה. היא הייתה כחולה. מתה. מתה הרבה לפני שהגענו לשם.

הבנים נשארו אצלנו בבית במשך חודש. ברידג' צדקה לגבי קשרים טראומתיים.

אז פארקס, כן – היא נעמדה ב'בוקס', צרחה עליי ועל ג'ונה להרפות מכריסטיאן, לתת לו ללכת – והאכפתיות שלה כלפי מישהו מלבדי רק החמירה את המצב.

"המס," נשמע מאחורינו קול מצווה של אחד המאבטחים במועדון, שהניד בראשו. "החוצה."

ג'ונה משך את כריסטיאן מהקיר, השליך אותו לעבר הדלת, דוחף אותו חזק כל כך בעודנו יוצאים, עד שהוא מעד לתוך הרחוב. ואז אני לא יודע מה קרה, פשוט בעטתי בכטן של אחד החברים הכי טובים שלי.

"היא אירוע העבודה שלך?" צרחתי עליו ופארקס בכתה ברקע, לא יכולתי אפילו להתמקד בה כדי לשמוע אותה.

ג'ונה רק נעמד מאחור והסתכל. נותן לנו לפתור את זה.

"ביג," כריסטיאן חָרָחַר, מוחה את הדם מפניו. "אתה לא –"

"מה? מביין?" נהמתי. "זאת פארקס. היא שלי." הרמתי אותו מהמדרכה ודחפתי אותו שוב. "היא תמיד תהיה שלי."

"לא!" היא הטיחה בי, מתחמקת מזרועותיו של הנרי ותופסת את שלי, מסובבת אותי כדי שאעמוד מולה, מסתכלת עליי בעיניים חלולות. "לך תזדיין."

הסתכלתי מעל ראשה אל הנרי. "קח אותה הביתה." לא הייתי מסוגל אפילו להסתכל לה בעיניים. העיניים שלי היו בבלגן אחד גדול, מלאות דמעות וכל החרא הזה, והיא עומדת שם וממשיכה לצעוק, "אתה לא יכול להכריח אותי לעזוב. בוא כריסטיאן, בוא נלך –"

היא נראתה מפוחדת. זה מחליא אותי עכשיו, כשאני נזכר באותו הלילה, העובדה שהפחדנו אותה.

"הוא לא הולך איתך, פארקס," ג'ונה אמר לה.

"כן, הוא כן." היא משכה באפה והושיטה את ידה לעבר כריסטיאן אבל ג'ונה הרחיק אותו ממנה.

"קח אותה הביתה עכשיו," צעקתי שוב על הנרי, שולח לעברו מבט אזהרה.

"פשוט תלכי, מגנוליה, כריסטיאן אמר לה. הדרך בה הסתכל עליה מרגיזה אותי גם היום. "אתקשר אלייך בבוקר." ג'ונה השמיע נהמה ממעמקי גרונו, אבל כריסטיאן ירה לעברו מבט ומשהו בארשת פניו גרם לג'ונה לסגת. "אתקשר אלייך בבוקר," כריסטיאן חזר ואמר.

הנרי תפס את הזרוע של פארקס ומשך אותה לעבר המכונית. "אני שונאת אותך," היא אמרה לי בקול חנוק, בקושי פוגשת במבטי.

אני חושב שעד אז היא מעולם לא שנאה אותי, גם לא כשעשיתי את מה שעשיתי. הלסת שלי נדרכה ואז נתתי לכריסטיאן אגרוף בבטן. הרבצתי לו עד שהקיא בסמטה מאחורי המועדון בו נישק את הבחורה שלי, השארתי אותו שם. כשאני נזכר בחרא הזה, אני מרגיש כאילו הצלעות שלי מתעוותות בתוכי. פניו החכולות של כריסטיאן, אגרופי הכואבים, כל השאלות שהייתי צריך לקבל עליהן תשובות כדי שאבין איך לנשום מחדש. האם הם שכבו? האם הוא ראה אותה עירומה? איפה הוא נגע בה?

למען האמת, עדיין אין לי תשובות. "אז, ביג'." ג'ונה טופח על החזה שלי. "תגידי את האמת, אתה מזיין את פארקס?"

אני מנופף את ידי באוויר. "לא, גבר." "ג'ו," כריסטיאן אומר ונוחר בבוז, "בשנייה שמגנוליה פארקס תאפשר לו לחזור למיטה שלה, הבחור יערוך תהלוכת זיונים." אני שולח לעברו חיוך משועמם. "אני במיטה שלה מאז הייתי בן חמש-עשרה."

"כן," אחי שולח לעברי מבט. "אבל הוא יערוך תהלוכה, אם היא תרשה לו לחזור לתוכה –"

"תיזהר." אני מצביע עליו. אבל זה כנראה נכון. ג'ונה מגחך. כריסטיאן לא. הוא מנסה לחייך. זה לא מצליח לו. "אז מה בתכנון לשאר היום, בחורים?" מבטו של ג'ונה עובר בין כולנו.

"אוניברסיטה," נאנח הנרי.

"אני אוכל ארוחת ערב הלילה עם בייבי הייטס, "מפהק כריסטיאן. "אהה." אני מחייך לעברו. אני באמת שמח בשבילי ובשבילי. "אני מחבב אותה."

הוא מציץ לעברי ושולח מבט ספק משועשע ספק לא מתרשם. "כן, האמת היא שגם היא מחבבת אותך."

הנרי מעביר את מבטו בינינו. "אוי, לכל הרוחות, בחורים – בואו לא נעשה את זה שוב."

ג'ונה נשען לאחור בכיסאו ומפהק. "מה איתך, בחור גדול?"

אני מרים את הטישירט שלי, מפגין לראווה את הבטן שלי ומכה בה כמה פעמים.

"התנפחת?" שואל ג'ונה. "מה אתה עושה בימים אלה בשביל זה?"

"מלבד לעשות דוגמניות מיו מיו, "כריסטיאן אומר.

אחי רוכן קדימה, מסוקרן. "וואו, איך הצלחת לעשות את זה?" אני מגלגל את עיניי כלפיהם. "אני שואל ברצינות, "הוא לוחץ.

"אוי, לך תזדיין." אני לוקח עוד לגימה.

"בשירותים?" ג'ונה לוחש.

אני מגחך. "במכונית שלי."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן